

Svätenie jari - každý rok oživa prastarý obrad Slovenov

Vitaj, Vesna!

JAR. Aké krásne mocné slovo. Slovenské? Slovanské? Indoeurópske? AJ, aj, aj. Kedysi znamenalo aj nový život – jasnosť – novú mladú silu. AJ nový rok - dodnes hovoria germánski Anglosasi roku jar (year). Avšak Slovania používajú ešte jedno súbežné označenie – Vesna. Čo bolo na slovanskom východe meno pre prvé – jarné ročné obdobie. Ale inak - VESNA – to je naša bohynia jari. MORENA. Meno pre smrť? Pre Smrťku? Tak isto prastaré, nielen slovenské, ale aj slovanské až indoeurópske. V Indii je boh smrti tiež Mára. A nečudo, že v Obrazoch prastarých zimu predkovia odprevadili „na máry“. Zapáliť ohňom – očistným živlom – a odovzdať vode, očistite a znovuzrodeniu?

V dávnej dobe už v „lútom“ (krutom) mesiaci februári - Hromnicami - fašiangami predkovia prebúdžali silu a vzápätí volali jar. I keď duchovné „oplodnenie“ obradným siatím bolo už na sňovratových koleďach - vianočný „oseň“. Po dňi rovnodennosti – neskôr na kvetnú, alebo smrtnú nedeľu – vynášali sme Morenu, zapudili nepriaznivé sily. A až potom prišiel posvätný pôrod – Svätenie jari.

Čo všetko sa dialo v duchovnom svete predkov? Veľa z toho, čo aj dnes. Maľovanie vajčiek nového života a súčasne znamení slnečného boha (ducha) Svaroga – ktorý sám putuje po nebesiach v záprahu slnčového koňa v zlatom vajci. Preto sú na krasličkách znamena svetla

oddávna svätili bahniatka – ružičky rokyty aj iné halúzky – ratoľsti, tie konáre bájneho stromu života. Na posvätné stromy sme kedysi viazali obetné stužky a tak, ako do prvej brázd, aj posvätným stromom sme obetovali kraslice, či škrupinky z nich.

Ak krásne kraslice mali napomôcť rozpuku nového života a životnej sily, tak polievanie živou vodou – posvätnou čarovnou tekutinou – malo a má privodiť zdravie a silu znovuzrodenia. Posvätné konáriky (na naliehanie ľudu tento pôvodný slovanský zvyk prijala aj cirkev) pripomínajú nielen prírodnú silu nového života, ale spájajú nás aj s bájnym rodostromom, ktorého sme súčasťou. Pôvodné - prírodné duchovno predkov prejavujúce sa v týchto zvy-

poznáme skôr šibačku. Dotyk vrbových prútov bol hlavne v ženskom čare považovaný za ochranný až liečivý. Vrbové, či jeľšivé drevko, či živý strom podľa viery predkov sťahoval nepriaznivé sily. Ak sa zelený štvrtok veľkonočných sviatkov spája so spomínanými ratoľstami a Veľký piatok s ukrižovaním Krista, Biela sobota je dňom zapálenia „živého ohňa“, teda ohňa na počesť nového roku, nového života, nového svetla, novej Vesny. Oheň zapáľený obradne – očiľkou, alebo trením drieb, sa roznášal od suseda k susedovi a starostlivo udržiaval počas sviatkov.

Oddávna sme verili a vedeli, že tak, ako prírodné sily ovplyvňujú nás, tak my môžeme svojou činnosťou ovplyvňovať prírodné sily. Pritom sily prírodné a sily posvätné sme vnímali v jednom posvätnom kole – v nerozlučiteľnej jednote. A preto dnes, tak ako po celé roky, niektorí pod zámenkou zyklosti, a niektorí v skutočnom plnom vedomí a viere zvoza a znova vynášame Morenu a vitame novú Jar, všehomírnu Vesnu, ktorá oživa v deňoch, v mláďatkách, v pukoch a v našich srdciach, v našich dušiach a telách. My sme vo Vesne a Vesna je v nás.

Miro Žariš Slav Štefky

Ak krásne kraslice mali napomôcť rozpuku nového života a životnej sily, tak polievanie živou vodou – posvätnou čarovnou tekutinou – malo a má privodiť zdravie a silu znovuzrodenia.

– kvetov a súčasne svastiky – slnečné – svarogové znaky. Vodou znovuzrodenia a jari – plodivej sily sme oddávna oblievali nielen dievky a ženy, ale aj Matku Zem. obradne vyoranú brázdou (prvá orba ako obradná súdla plodnosných božských síl), obliaty bol aj pluh a prvý orač – gvzda – kráľ, či vladkyňa, ktorý mal tú česť orať prvý. Neskôr na Turíce gazdiné oblievali aj parobkov, čo roznášali máje. Tiež sme

koch, nedokázalo nastolené organizované duchovno potlačiť, preto ho prekrylo židovsko – kresťanským sviatkom Veľkej noci. Ľud však prvky a prejavy pôvodného i prirodzeného duchovna spojil do sviatku Svätenia jari – Veľká noc, pričom dodnes je prvá – pôvodná časť tohto sviatku oficiálne nepriзнaná.

Kým na východnom Slovensku poznáme viac veľkonočnú polievacku, na západnom

Rodný kruh – spoločnosť vedomeckého učenia pôvodného prírodného duchovna

Svätenie jari - každý rok oživa prastarý obrad Slovenov

Vitaj, Vesna!

JAR. Aké krásne mocné slovo. Slovenské? Slovanské? Indoeurópske? AJ, aj, aj. Kedysi znamenalo aj nový život – jasnosť – novú mladú silu. AJ nový rok - dodnes hovoria germánski Anglosasi roku jar (year). Avšak Slovania používajú ešte jedno súbežné označenie – Vesna. Čo bolo na slovanskom východe meno pre prvé – jarné ročné obdobie. Ale inak – **VESNA** – to je naša bohyňa jari. **MORENA.** Meno pre smrť? Pre Smrtku? Tak isto prastaré, nielen slovenské, ale aj slovanské až indoeurópske. V Indii je boh smrti tiež Mára. A nečudo, že v Obrazoch prastarých zimu predkovia odprevadili „na máry“. Zapalíť ohňom – očistným živlom – a odovzdať vode, očistite a znovuzrodeniu?

Vdávnej dobe už v „lútom“ (krutom) mesiaci februári - Hromnicami - fašiangami predkovia prebúdžali silu a vzápätí volali jar. I keď duchovné „oplodnenie“ obradným siatím bolo už na sňovratových koleďach - vianočný „oseň“. Po dňi rovnodennosti – neskôr na kvetnú, alebo smrtnú недеľu - vynášali sme Morenu, zapudili nepriaznivé sily. A až potom prišiel posvätný pôrod - Svätenie jari.

Čo všetko sa dialo v duchovnom svete predkov? Veľa z toho, čo aj dnes. Maľovanie vajčiek nového života a súčasne znameni slnečného boha (ducha) Svaroga - ktorý sám putuje po nebesiach v záprahu slnčového koňa v zlatom vajci. Preto sú na krasličkách znamena svetla

oddávna svätilli bahniatka - ružičky rokyty aj iné halúžky - ratoľesti, tie konáre bájneho stromu života. Na posvätné stromy sme kedysi viazali obetné stužky a tak, ako do prvej brázd, aj posvätným stromom sme obetovali kraslice, či škrupinky z nich.

Ak krásne kraslice mali napomôcť rozpuku nového života a životnej sily, tak polievanie živou vodou – posvätnou čarovnou tekutinou – malo a má privodiť zdravie a silu znovuzrodenia. Posvätné konáriky (na naliehanie ľudu tento pôvodný slovanský zvyk prijala aj cirkev) pripomínajú nielen prírodnú silu nového života, ale spájajú nás aj s bájnym rodostromom, ktorého sme súčasťou. Pôvodné - prírodné duchovno predkov prejavujúce sa v týchto zvy-

poznáme skôr šibačku. Dotyk vrbových prútov bol hlavne v ženskom čare považovaný za ochranný až liečivý. Vrbové, či jelšové drevko, či živý strom podľa viery predkov sťahoval nepriaznivé sily. Ak sa zelený štvrtok veľkonočných sviatkov spája so spomínanými ratoľestami a Veľký piatok s ukrižovaním Krista, Biela sobota je dňom zapálenia „živého ohňa“, teda ohňa na počesť nového roku, nového života, nového svetla, novej Vesny. Oheň zapáľený obradne - očiľkou, alebo trením drieb, sa roznášal od suseda k susedovi a starostlivo udržiaval počas sviatkov.

Oddávna sme verili a vedeli, že tak, ako prírodné sily ovplyvňujú nás, tak my môžeme svojou činnosťou ovplyvňovať prírodné sily. Pritom sily prírodné a sily posvätné sme vnímali v jednom posvätnom kole - v nerozlučiteľnej jednote. A preto dnes, tak ako po celé roky, niektorí pod zámenkou zyklosti, a niektorí v skutočnom plnom vedomí a viere znova a znova vynášame Morenu a vitame novú Jar, všehomírnu Vesnu, ktorá oživa v deňoch, v mláďatkách, v pukoch a v našich srdciach, v našich dušiach a telách. My sme vo Vesne a Vesna je v nás.

Miro Žariš Slav Štefky

Ak krásne kraslice mali napomôcť rozpuku nového života a životnej sily, tak polievanie živou vodou – posvätnou čarovnou tekutinou – malo a má privodiť zdravie a silu znovuzrodenia.

- kvetov a súčasne svastiky - slnečné - svarogové znaky. Vodou znovuzrodenia a jari - plodivej sily sme oddávna oblievali nielen dievky a ženy, ale aj Matku Zem. obradne vyoranú brázdou (prvá orba ako obradná sonda plodnosných božských síl), obliaty bol aj pluh a prvý orač - gazda - kráľ, či vladkyňa, ktorý mal tú česť orať prvý. Neskôr na Turíce gazdiné oblievali aj parobkov, čo roznášali máje. Tiež sme

koch, nedokázalo nastolené organizované duchovno potlačiť, preto ho prekrylo židovsko - kresťanským sviatkom Veľkej noci. Ľud však prvky a prejavy pôvodného i prirodzeného duchovna spojil do sviatku **Svätenia jari – Veľká noc**, pričom dodnes je prvá - pôvodná časť tohto sviatku oficiálne nepriznaná.

Kým na východnom Slovensku poznáme viac veľkonočnú polievacku, na západnom

Rodný kruh - spoločnosť vedomeckého učenia pôvodného prírodného duchovna